

LBRIS

We know
books

Lecturi pentru școlari

Clasa a II-a

Editura ASTRO

EMIL GÂRLEANU (1878-1914)

Cioc! cioc! cioc!	3
Cât un fir de neghină	5
Sărăcuțul	7
O rază	9
Puișorii	11

OCTAVIAN GOGA (1881-1938)

Toamna	14
Moș Crăciun	15
Asfințit	15

ION CREANGĂ (1837-1889)

Amintiri din copilărie

I.

[Descrierea satului Humulești]	18
[Nică la școlile din Humulești și Broșteni]	19

II.

[Portretul mamei]	38
[La cireșe]	47
[Pupăza din tei]	50
[La scăldat]	58
III.	62
[Plecarea lui Nică la seminarul de la Socola]	90

Povestea unui om leneș	98
Lupul și mielul	100

GEORGE COȘBUC (1866-1918)

Colindătorii	103
Iarna pe uliță	104

ION AGÂRBICEANU (1882-1963)

Cu sania 112
Întâiul drum 113
Bunica Safta 123

VASILE ALECSANDRI (1852-1912)

Bradul 135
Sfârșitul iernei 136
Oaspeții primăverii 137
Cucoarele 137
Noaptea 138
Dimineața 139
Tunetul 139
Primăvara 140

GEORGE TOPÂRCEANU (1886-1937)

Un duel 142
Cântec 144
Balada munților 144
Bivolul și coțofana 149
Boierul și argatul 150
Leul deghizat 151

MIHAI EMINESCU (1850-1889)

La mijloc de codru 152
Crăiasa din povești 152
Rugăciune 153
Călin-Nebunul 154

PROVERBE ȘI ZICĂTORI 167

GHICITORI 186

HANS CHRISTIAN ANDERSEN (1805-1875)

Privighetoarea 214
Prințesa și bobul de mazăre 224
Mica sirenă 226
Crăiasa Zăpezii 247

ALEKSEI NIKOLAEVICI TOLSTOI (1883-1945)

Cheița de aur sau
Aventurile lui Burattino – *fragmente* – 281

LYMAN FRANK BAUM (1856-1919)

Vrăjitorul din Oz – *fragmente* – 334

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Lecturi pentru școlari : clasa a II-a / selecția textelor:
Daniela Dumitrescu. - București : Astro, 2013
ISBN 978-606-8148-40-3

I. Dumitrescu, Daniela (antolog.)

821.135.1-93-822(075.33)
82-93-822=135.1(075.33)

Editura ASTRO
Str. Iacob Negruzzi, nr. 37A,
Sector 1, București
Tel./Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:
www.cartea-mea.ro
www.cartescolara.ro
www.depozit-de-carti.ro
www.pro-librarie.ro

EMIL GÂRLEANU (1878-1914)

Cioc! cioc! cioc!

Și păsările se-nțeleg între ele. Dumneavoastră poate nu mă veți crede. Atâta pagubă! Dar eu știu multe asupra lucrului ăștuia de la gaița mea, de la gaița mea care, fiindcă am învățat-o să vorbească omenește, mi-a descoperit câteva taine ale graiului păsăresc. D-ta, spre pildă, auzi ciripind o rândunică, crezi că i-a venit, așa, un gust să facă gălăgie, în vreme ce dânsa dă povețe puișorilor ei: „Nu ieșiți la marginea cuibului!” „Nu strigați când nu sunt eu cu voi!” „Tst! pisica!” O vrabie ciripește pe gard. D-tale puțin îți pasă. Și ei, biata! i-a sărit inima din loc: „Uliul!” În nopțile cu lună ascuți privighetoarea, – te încântă; ajungi să crezi că pentru tine își revarsă în gălăgâiri ploaia de mărgăritare. Nici nu bănuiești că-și plânge numai dragostea ei

Așa, mulțumită gaiței mele, am ascultat, deunăzi, o convorbire între un măcăleandru și-un scatiu. Să v-o spun.

„Cioc! cioc! cioc!” se aude de departe. Măcăleandrul zice:

— E ciocănitorea!

— Ciocănitorea, răspunse scatiul, ce-o fi ciocă-nind mercu?

— Caută veverița, îl desluși măcăleandrul.

— Veverița? De ce?

— Urăți îmi sunteți voi, scatii, că nu știți nimic. Nu-i cunoști povestea? Să ți-o spun!

(Mărturisesc că vreo câteva ciripiri nu le-am înțeles, dar le-am ținut însă minte. Acasă i le-am spus gaiței.

și gaița mi le-a tălmăcit. Așa vă pot spune întocmai, după zisele măcăleandruului, povestea ciocănitării:)

— Demult, m-ascuți, scatiule? Începu măcăleandruul, demult tare, la-nceput, pe când oamenii erau puțini de tot, și poamele și mai puține, veverița a dat, într-o bună zi, peste un pom ciudat, cu roadă rotundă, tare, dar cu miezul dulce și gustos. Dăduse, frate, peste alun. I-au plăcut alunele și, vezi, ființă prevăzătoare, să nu mai pătească cum o pățise când rosese o iarnă întreagă coaja copacilor, să se hrănească, ce i-a venit în gând? Să strângă alune! Și și-a umplut scorbura de cu toamnă. Tocmai se bucura că dăduse norocul peste dânsa, făcea planuri mari, să nu se miște toată iarna din căsuța ei, nici cu vârful botului să nu miroase vifornița, când, într-o bună dimineată, se zgârie la un picior într-o coajă. Caută, — șoajă de alună! De unde? că ea nici nu se atinsese încă de merindele strânse. Cercetează: un sfert de alune mâncate! S-a mâhnit veverița, dar s-a și mâniat. S-a pus la pândă, să prindă pe hoț. S-a ghemuit în fundul scorbunii, una cu copacul, și-a așteptat. Ce era? Ciocănitătoarea, cum o vezi: sai ici, vără-te coala, dă de scorbura, în scorbura de alune, și, cum e iscusită, a înțeles ea că-n alune trebuie să fie ceva. Plisc are, slavă Domnului! Craț! iaca și miezul. Bun! Craț-craț-craț, s-a pus pe mâncat. Din ziua aceea venea în fiecă amiază să-și ia prânzul. În dimineața când o pândea veverița, a sosit tot așa zglobie, dar de-abia intră în scorbura, că veverița se repezi. Ciocănitătoarea vroia s-o zbughească afară, dar veverița o prinsese de coadă! Dă-i în sus, dă-i în jos, lasă coada, ca șopârta, în laba veveriței, și pe ici și-i drumul. Mai târziu, când i-a venit inima la loc și s-a văzut fără coadă, s-a întors la veverița să se roage de dânsa. N-a mai intrat în scorbura ei și, smerită, a bătut cu ciocul: Cioc! cioc! cioc! Dar

veverița își mutase culcușul! De atunci mereu ciocănește la fiecare copac, dar nici că dă de răspuns...

— Zi, de atunci, întrebă scatiul, n-are ciocănitătoarea coadă?...

— Vezi bine... Ssst! Uite-o...

Mă uit și eu. O fulgerare roșie străbate luminișul. Ciocănitătoarea se cațără cu ghearele de trunchiul unui mestecăcăn și-l ciocănește de jos până sus. Apoi trece la alt copac, și la altul. Fagul sună mai tare, frasinul mai înăbușit. Un stejar găunos răsună ca un hârb. Și ciocănașul bate mereu, se duce, se șterge din ochii mei. De-abia se mai aude, departe:

Cioc! cioc! cioc!

Scatiul piruie iar:

— Știi una, frate măcăleandru? Eu cred că tot ce mi-ai spus sunt numai niște vorbe. Ea ciocănește fiindcă suge din mustul copacilor, i-o fi plăcând hrana asta.

Măcăleandruul se supără:

— Se cunoaște că ești pasăre neisprăvită. S-o fi hrânind ea cu mustul copacilor, dar ce și-o fi zis: „Dacă mi-i dat să ciocănesc mereu, cel puțin să trag din asta un folos, să mă hrănesc!”

— Așa-i! Încheie scatiul.

Acestea le-am auzit mai deunăzi povestite de către un măcăleandru unui scatiu. Un lucru însă: dacă veniți cineva pe la mine, să nu spuneți cumva gaiței mele cele ce v-am destăinuit. Mă asurzește cu ocările. Vă rog!

Cât un fir de neghină

„Nu trebuie să fii cât un munte de mare ca să poți judeca. Ci de-ai fi cât o neghină, ori cât un fir de colb, dacă ai în căpușorul tău scânteia dumnezeiască ce cu-

prinde lumea, ți-i de ajuns: știi ce ești, de unde vii și-ncotro trebuie să te îndrepti.” Gândirea aceasta i-o spusese gănganiei o furnică. Și spusa muncitoarei îi intrase atunci pe o ureche și-i ieșise pe alta. De-abia văzuse de câteva zile lumina soarelui, pământul, florile! În iarbă i-au părut toate un rai; dar când a întins aripioarele și-a zburat, mirându-se că poate să străbată aerul, când apoi a căzut istovită de oboseală, pe-o frunză, atunci întâiași dată a cunoscut greul. Și spusele furnicii i-au venit în minte... Ce era? O gănganie mică, fără strălucire, rotundă, ca o sămânță. De unde venea? Din iarbă; ținea minte că se trezise sub o *rochița-rândunicii*. Dar încotro avea să se îndrepte? Ei, asta era greul!

S-a coborât de pe frunză și-a purces să caute din nou furnica. A umblat încoace, încolo, – furnica nicăieri. Altele a întâlnit, dar grăbite. Furnicile nu prea stau de vorbă. A mers mult și bine; altă gândire n-a mai auzit. „Înțelepciunea e rară”, se gândea biata gănganie. Și acesta a fost al doilea necaz al ei. E greu începutul! Într-o zi o prinse ploaia; din nebagare de seamă, căzu într-un și-voi. De-abia scăpă, pe-un pai. Iar altă dată, ce spaimă, Doamne! stătu o clipă, fără suflare, sub talpa cizmei grădinarului. Avusese noroc de-o pietricică ce lăsase lângă dânsa un gol. De ce-ți atârnă viața în ziua de azi! Dar trebuia să se păzească cu tot dinadinsul. Trai e acela când ești nevoit să-l cumpănești în fiecare clipă? Umbla numai pe dibuitele: cercetând, ocolind, ispitind. Colo e apă, dincolo oameni, mai la o parte un cărucior cu copii. „La ce m-a lăsat Dumnezeu dacă n-am pârțica mea de pământ? se întreba găngania. Unde să mă așez ca să rămân liniștită?” Atunci în față i se ridică deodată casa, locuința stăpânului grădinii. „Sus, acolo, trebuie să fie bine... dar e prea înalt.” Să se ridice cu cumpătare. Întâi zbură pe vârful unei gherghine; de acolo, pe-un copăcel, pe-un călin; pe urmă, pe iedera dimprejurul balconului. În sfâr-

șit, iat-o: a ajuns. S-a așezat pe marginea streșinii. Uf! Cum arde tabla. Soarele o dogorește, un chin! Vasăzică, și aici, iad. Și gândul o munci iar: Ce rost avea pe lume?... Toate celelalte vietăți păreau că au o chemare. Și fluturul? Cum de nu. Dar fluturul e încântarea ochilor, floare zburătoare, o picurare vie din curcubeu. Furnica își face casă, agonisește, trăiesc mii la un loc; furnica, dacă ar fi de o sută de ori mai mare, i-ar fi destulă mintea pe care o are acum, în vreme ce atâtea dobitoace, mari cât munții, dacă ar fi de o sută de ori mai mici, nu le-ar ajunge mintea pe care o au cum sunt. Albina... toate, toate. Și ea? Seama ei pe lume?...

În clipa aceea găza prinse cu ochisorii o semene a ei zburând pe sus, căutând poate un loc de scăpare ca și dânsa. Dar nici n-apucă bine să se uite la ea, când, ca o săgeată, o rândunică se repezi din cuibul de sub streășină și prinse din zbor tovarășa de suferință. Peste o clipă se auziră țipătele de bucurie ale puișorilor cărora rândunica le aducea hrană. Și găngania, biata, își dete seama: „Vezi, asta e soarta noastră: să hrănim păsările, care au ce căuta pe lume!”...

... Gâza întinse aripioarele, se lăsă în gol, pluti puțin; apoi săgeată străbătu din nou aerul. Se auzi o pâl-pâire de aripi. Și, îndată, puișorii primeau, gălăgioși, pe mama bună ce le aducea iar hrană.

Sărăcuțul

S-a iscat un vârtej ca din senin. S-a înșurubat în pământ, apoi a pornit-o, tehui, peste câmp, curți și livezi, luând cu el tot ce găsea mai ușor în cale. Și dacă de pe jos fura flori, pene și hârtii, de pe-o ramură luă un cărăbuș, un cărăbuș mititel, castaniu, cu aripile fragede, cu ochisorii ca două neghinițe. Cărăbuș de primăvară. Când

l-a luat vârtejul pe sus, și-a strâns și el piciorușele și a văzut că poate zbura fără să dea din aripi.

Vârtejul și-a făcut gustul, și-n mijlocul unui drum de țară, lângă o curte, s-a înțepenit o clipă ca un sfredel, apoi, s-a topit deodată, lăsând tot ce luase, baltă, la pământ. Când s-a trezit, privi împrejur: un drum prăfuit. Și din capătul drumului, țanțoș, cu pieptul în platoșă, cu pintenii arcuiți, venea un cocoș. „Ia! Scap de unul și dau peste altul, își zise cărăbușul; ăsta mă-nghite!” Cocoșul s-a apropiat, s-a uitat cu un ochi la cărăbuș și a trecut mândru înainte. „Am scăpat!” gândi cu bucurie cărăbușul, și se întoarse să privească după cocoș. Atunci încremeni de spaimă. Din celălalt capăt al drumului sosea un curcan. Cărăbușul se făcu mai mic decât era, ținându-și sufletul: „Acuma chiar c-am pățit-o!” Când ajunse curcanul în dreptul cocoșului, se înroti, își roși mărgelile și își dădu capul peste spate; iar cocoșul scoase pieptul și mai în afară, se înalță în picioare și forfecă aripile de câteva ori în pământ: își dădeau binețe. Cocoșul s-a dus, curcanul se feri parcă să nu calce cărăbușul când îl ajunse, și acesta, bietul, răsufli: „Bine c-am avut noroc!” Dar deodată, de după un gard, sări, mare, cu coada rotundă cât soarele la răsărit, un păun. Pasărea se legănă o clipă, apoi își strânse coada și zbură în drum. „De ăsta nu mai scap!” crezu cărăbușul. Păunul s-a apropiat, l-a răsturnat cu ciocul pe spate, apoi iar l-a întors cum îl găsise și, lăsându-l, își văzu de drum. Cărăbușului nu-i venea să-și credă ochilor că mai e în viață. Dar uite: colo e drumul, sub el – hârtia, pe dreapta – gardul, – trăiește. Ia să zboare acuma, cât putea mai repede, de-acolo, pe vreo creangă de copac. Să-și încerce aripile. Și le desfăcu. În clipa aceea un pui de sturz, mai mărișor ceva

decât o nucă, zbură spre el. „Ei! De așa păsări mici, mai de seama mea, mi-i drag și mie”, gândi cărăbușul, pregătindu-se chiar să dea sturzului „ziua-bună”. Dar sturzul se lăsă lângă bucățica de hârtie, deschise pliscul, apucă, cu lăcomie, cărăbușul și: hap! hap! mai să se încece, îl înghiți.

Sărăcuțul cărăbuș!

De pe gard, o vrabie, care văzuse multe în viața ei, își așezase puișorii în rând, să privească, de cum zărise cărăbușul jos. Și acum își lua zborul într-alt loc, strigându-și după dânsa odraslele care duceau în minte o învățătură mai mult.

O rază

S-a desprins raza din ghemul ei de aur și a rătăcit prin senin. Și-n întâia zi, tremurătoare, căută pe ce să se oprească.

Într-o poiană din mijlocul unei păduri găsi urma copitei unui cerb plină ochi de apa ploilor. Vroi să se strecoare în unda rece, dar în clipa aceea, un biet lup, slab de i se vedeau coastele, dădu buzna dintr-un desiș, se repezi, sorbi apa, tulbură ce mai rămase, apoi se prăbuși în cealaltă margine a pădurii, după o căprioară care tocmai trecea.

Raza călători mai departe.

Munți, dealuri, văi: ai ce cutreiera în lume când te-ai așternut la drum.

Pe-un câmp, o grămadă de oameni prăfuiți, osteniți, aduși de șale, merg delaolaltă. Pe umeri de-abia își duc puștile cu spăngile ascuțite. Raza îi urmărește; ar vrea să

se înfășoare ca o sârmă de aur împrejurul spăngii călătorului celui mai obosit, rămas în urmă. Dar, deodată, un sunet de goarnă răzbate până în adâncuri. Călătorii se opresc, își îndreaptă trupurile, privesc, iscoditori și crunți, înainte, scot puștile, și-ntr-o clipă, dimpotriva lor alți oameni se arată. O sclipire: dușmanii se aruncă unii spre alții, puștile răzbubue, spăngile se-nroșesc în piepturi. Călătorul obosit din urmă, însetat adineoare poate ca și lupul din pădure, acum e și el o fiară. Pe luciul de oțel al puștii lui se prelinge sângele.

Înfiorată, raza călătorește mai departe. Când vrei să rătăcești, ai unde. Așa, raza ajunge deasupra unui târg.

Într-o casă mare, bogată, într-un salon, o mulțime de femei și de bărbați sorb ceaiul aromat. Râs, vorbă; și-un vals molatic se desprinde de pe clapele pianului, sub degetele subțiri și albe ale cântăreței. Ce mâini frumoase! Iar la degetul cel mic, o piatră prețioasă, un diamant, parcă atrăgea raza: din înalt, ea se coboară, și-n clipa ceea degetul fetei părea că fulgeră de focuri. Uimită, mândră, cântăreața se oprește, frânge cântecul și se uită cu îngâmfare împrejur:

— Uitați-vă la diamantul meu, zice celor din odaie.

Dar raza se furișează, și ochii tuturor privesc răutăcioși.

Mai departe. Un colț curat, senin și liniștit nu e pe lumea aceasta?

Într-un alt târg, într-o mahala sărăcăcioasă, la o colibă. Fereastra mică e deschisă; lângă fereastră, mama, cu fața suptă de neodihnă, își leagănă copilașul bolnav pe genunchi. Micuțul stă cu ochișorii verzi deschiși, pieptul mai nu i se ridică, buzele albe mai nu se pot mișca. Se gândește mama: câte necazuri, câte nădejdi, și acum! Și

cum gândea astfel, o lacrimă, curată ca un mărgăritar, îi izvorăște din ochi, mamei, și i se anină de geană. Și-atunci raza pribeagă se topi în lacrimă și o polei.

Iar copilașul, care de mult nu se mai înviorase, o zări; întinse mânușița spre obrazul mamei și zâmbi ușor.

Puișorii

Sub lumina trandafirică a unui blând apus de soare, pământul pare adâncit într-o odihnă neclintită: frunzele ațipesc, pregătindu-se pentru tihnitul somn al nopții; în depărtări, miriștile scânteiază singuratece, ca niște țesături de fir; iazul își așterne fața umedă, sorbind, până în adânc, din lumina asfințitului. Din jos, din văi, răsună talanca; iar pe deal, în vii, doinește fluierul.

În aer, un popor întreg de rândunele se pregătește de plecare; s-au adunat rând pe rând de prin părțile acestea și, de bucurie, în zbor nebun, străbat văzduhul ca niște săgeți. Atrase de întinsul sclipitor al iazului, ele se lasă deasupra lui, ca o perdea, apoi, răzlețindu-se în ciripiri ascuțite, se avântă cu toatele înspre păduricea de sălcii; ascunzându-se, rătăcesc prin frunzișul răcoros, apoi o iau de-a lungul miriștilor și iar se întorc în bătaia lină a aripilor. De după deal vine în zbor rotat un uliu. Pasărea de pradă pare că nu ia în seamă mulțimea paserilor călătoare. Ele îl zăresc; un strigăt de îmbărbătare, și stolul întreg năvălește la luptă. Uliul ocolește iscusit prin aer, și piere cu repeziciunea fulgerului dincolo de deal. A scăpat! Rândunelele, vesele de această fugă, plutesc sus, crezând că l-or mai vedea; zarea rămîne însă limpede, și dânsese se întorc obosite de se înșiră pe vârful șurelor de paie...

Pe prispa casei, copilașul numai în cămașuță, cu capul gol, urmărește de mult jocul stolului de paseri, printre care se află și cei trei pui ai lui, din cuibul de humă de sub streășină. Îi căpătase dar de la mămuca lui.

De câte ori era neastâmpărat, mămuca îi zicea: „Fii cuminte, dacă vrei să-ți dau puii când or crește mari!”

Și el a fost cuminte, puii au crescut mari, dar în urmă au zburat! El îi văzuse cum au ieșit zilele trecute de s-au jucat prin aer, dar parcă niciodată nu zburaseră mai mult ca astăzi.

Și-și cunoaște el destul de bine puii: sunt cei de la mijlocul șurii din dreapta, trei, unul lângă altul, sau cei de lângă aceștia, dacă n-or fi chiar cei de la capăt. Toți parcă seamănă unii cu alții, și-s așa de sus, așa de sus!...

Păsărelele s-au odihnit puțin, apoi și-au șoptit nu știu ce, au scos un strigăt vesel și s-au ridicat deodată cu toatele. Câteva din ele s-au despărțit o clipă din stol, au atins ușor streășină casei, apoi s-au pierdut iarăși în mulțimea celorlalte. Puișorii copilașului își luau rămas bun de la el și de la cuibul lor de humă.

Stolul mai ocoli de vreo două ori iazul, apoi se înălță și porni încet să lunece spre asfințit.

Copilașul privi lung stolul care se pierdea, ca o fluturare, în adânc, apoi duse mânușițele la ochi și începu să plângă.

Maică-sa aruncă furca și veni în fugă de-l luă în brațe; în cuvinte dezmierdătoare îl întrebă ce are.

Copilul nici nu poate vorbi de atâta năvală de lacrimi. Întinde mâna spre cer, îi arată stolul care lunecă în zbor necurnat, și de-abia îi poate șopti:

— Puișorii...

Mama îl strânge la sân și îl săruta cu drag:

— Nu plânge, puiul mamei, au să se-ntoarcă înapoi... la primăvară...

Copilașul se liniștește; punând mânușița deasupra ochilor, ca mămuca-sa, privesc împreună stolul pe zarea depărtată a cerului.

Și lumina slabă a duiosului asfințit de toamnă le înecă ochii înrouați acum la amândoi.

Fișă de lucru

1. Răspundeți în scris la întrebări:

- Ce personaje recunoașteți în textele de mai sus?
- De ce era supărat copilul din *Puișorii*?
- Ați citit și alte povestiri de Emil Gârleanu?

2. Alcătuiți propoziții folosind cuvintele: frunză, fulger, zare, stol, vânt, trandafir, pui.

3. Despărțiți în silabe cuvintele: fluier, copilaș, ghimpe, dimineață.

4. Desenați o imagine reprezentativă pentru povestirea *Sărăcuțul*.

5. Scrieți o compunere cu titlul *O rază*.

Toamna

Văl de brumă argintie
Mi-a împodobit grădina
Firelor de lămâiță
Li se uscă rădăcina.

Peste creștet de dumbravă
Norii suri își poartă plumbul,
Cu podoaba zdrențuită
Tremură pe câmp porumbul.

Și cum de la miazănoapte
Vine vântul fără milă,
De pe vârful șurii noastre
Smulge-n zbor câte-o șindrilă.

De vifornița păgână
Se-ndoiesc nucii, bătrânii,
Plânge-un pui de ciocârlie
Sus pe cumpăna fântânii.

Îl ascult și simt sub gene
Cum o lacrimă-mi învie:
Ni se-aseamănă povestea,
Pui golaș de ciocârlie.

Moș Crăciun

Moș Crăciun cu barba albă, moș Crăciun cu traista plină,
Vechi stăpân atât de darnic al copilăriei mele,
Azi la noi în sat te-așteaptă toată casa cu lumină,
Cu colinde și cu cântec și cu crai ceteți de stele.

Tu te furișezi în taină pe la fiecare poartă,
Cu pășirea ta tiptilă nu lași urme pe zăpadă,
Dar te simte-ntreg cuprinsul oropsiților de soartă,
Când lași binecuvântarea peste capul lor să cadă.

Tu cobori și-n sara asta, tu cobori ca totdeauna,
Pe pământul greu de rele, sol bătrân de gânduri bune,
Și-nveșmânți c-un văl de pace răzvrătirea-nviforată...
Cum te-așteaptă-n sat la mine!... Du-te, du-te, Moș
Crăciune...

De nu ți-o fi peste mână treci și pe la casa noastră,
Biată mama-ngândurată azi e singură la masă,
Tu măcar o rază-n suflet îi trimite pe fereastră,
Când vezi neatins și vinul și colacul de pe masă.

Apoi pleacă, Moș Crăciune... pe oriunde-și duce darul
Bătrâneasca și cinstita și curata noastră lege;
Numa-n lumea mea străină nu-ncerca să treci hotarul,
Căci și inima și casa ți-s închise-aici, moșnege!...

Asfințit

Crai bătrân, pornit spre ruga,
Vine-Amurgul de pe munte,
Împărțind cernite-odăjdii